

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **S. O.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Zvoníčkem
se sídlem Praha 2, Bělehradská 299/132

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 18. 6. 2024 vedené žalovaným pod sp. zn. OAM-09053/PP-2024, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 17 270 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Tomáše Zvoníčka, advokáta

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobkyně se žalobou, která byla soudu doručena dne 18. 10. 2024, domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, vedené pod sp. zn. OAM-09053/PP-2024.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 18. 6. 2024 požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu společného soužití s občanem EU, přičemž do dne podání žaloby žalovaný o žádosti nerozhodl. Dne 30. 8. 2024 žalobkyně uplatnila opatření proti nečinnosti. Opatřením proti nečinnosti ze dne 25. 9. 2024, č. j. MV-131641-3/DO-2024, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) přikázala žalovanému rozhodnout o žádosti žalobkyně do 60 dnů. Žalobkyně namítala, že lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti je nepřiměřeně dlouhá, neboť dosahuje rozsahu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Navíc Komise neodůvodnila, na základě jakých skutečností považuje za potřebné žalovanému poskytnout k vydání rozhodnutí dalších 60 dnů. Žalobkyně uzavřela, že na nečinnosti žalovaného nic nemění skutečnost, že se žalovaný chystá vyslechnout žalobkyni a jejího partnera.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popíral oprávněnost jejího podání, neboť měl za to, že v daném případě nebyl a není nečinný. K tomu žalovaný odkázal na obsah předloženého spisového materiálu. Závěrem upozornil, že dne 19. 11. 2024 vydal předkládací zprávu č. j. OAM-9053-32/PP-2024, kterou bylo žádosti žalobkyně vyhověno. Žalobkyni tak bude dán termín, aby se dostavila na pracoviště žalovaného za účelem pořízení biometrických údajů, nezbytných pro vyhotovení průkazu o povolení k přechodnému pobytu. Zároveň žalovaný podotkl, že žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti.
4. V replice ze dne 11. 12. 2024 žalobkyně setrvala na podané žalobě s tím, že k vydání rozhodnutí ve věci nedošlo. K tomu odkázala na § 169t odst. 7 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), dle kterého se vydáním rozhodnutí v případě povolení k přechodnému pobytu rozumí až převzetí pobytové karty nebo průkazu o povolení k pobytu podle § 87b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.
5. Podáním ze dne 11. 2. 2025 se žalovaný omluvil z nařízeného ústního jednání, odkázal na své předchozí vyjádření a sdělil, že žalobkyně je objednána na 25. 2. 2025 k převzetí průkazu o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU.
6. Podáním ze dne 12. 2. 2025 žalobkyně požádala o odročení jednání, a to s ohledem na hospodárnost soudního řízení a snahu zbytečně nezatěžovat soud vedením ústního jednání. Uvedla, že má důvodně za to, že k formálnímu vydání rozhodnutí o její žádosti dojde dne 25. 2. 2025. Tento den je žalobkyni stanoven termín pro převzetí pobytové karty. Dále žalobkyně v podání setrvala na svém stanovisku, podle kterého je žalovaný nečinný.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal tvrzenou nečinnost na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

8. Soud žádosti žalobkyně o odročení jednání nevyhověl. Soud dospěl k závěru, že žalobkyní uvedený důvod nelze považovat za důležitý důvod podle § 50 s. ř. s. Je tomu tak proto, že zmíněný důvod nebránil jí a ani jejímu právnímu zástupci se již nařízeného ústního jednání účastnit. Poukaz na hospodárnost řízení je z tohoto hlediska irelevantní
9. Při ústním jednání konaném dne 17. 2. 2025 právní zástupce žalobkyně setrval na svém procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání podáním ze dne omluvil 11. 2. 2025. Soud v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal bez účasti žalovaného.
10. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
 - Podle § 169t odst. 7 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti, vydání osvědčení o registraci nebo povolení k přechodnému nebo k trvalému pobytu se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí pobytové karty nebo průkazu o povolení k pobytu podle § 87b odst. 4.
11. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
12. Předně soud k tvrzení žalovaného uvádí, že podanou žalobu neshledal nikterak nedostatečnou. Předmětná žaloba obsahuje veškeré náležitosti dle § 80 odst. 3 s. ř. s., a to i s přílehlými odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně rovněž k podané žalobě přiložila mj. potvrzení o podání žádosti, svůj návrh na provedení opatření proti nečinnosti a opatření proti nečinnosti vydané Komisí dne 25. 9. 2024 pod č. j. MV-131641-3/SO-2024.
13. Dále soud uvádí, že nečinnost správního orgánu podle § 79 s. ř. s. nastává tehdy, jestliže má správní orgán povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, avšak ve stanovené lhůtě tuto povinnost nesplní. Nečinnost správního orgánu je tedy objektivně existujícím stavem, kdy v zákonem předepsané lhůtě nedošlo k vydání rozhodnutí.
14. V projednávaném případě žalobkyně požádala o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ve smyslu § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. byl žalovaný povinen o žádosti žalobkyně rozhodnout do 60 dnů ode dne podání žádosti.
15. V této souvislosti není bez významu, že opatřením proti nečinnosti ze dne 25. 9. 2024, č. j. MV-131641-3/SO-2024, Komise uložila žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů od doručení tohoto opatření. Soud pak připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, Sb. NSS 2785/2013, přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. S ohledem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku, se soud již blíže nezabýval průběhem správního řízení před podáním opatření proti nečinnosti, neboť by to bylo nadbytečné. Žalovaný byl v tomto období nečinný.
16. Soud dále konstatuje, že žalovaný byl nečinný i po vydání opatření proti nečinnosti. Žalovanému bylo opatření proti nečinnosti doručeno dne 25. 9. 2024, což potvrdil žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ve vyjádření k podané žalobě. Uvedené opatření ukládalo žalovanému povinnost rozhodnout ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení opatření, tj. do pondělí 25. 11. 2024. Žalovaný následně předvoláním ze dne 27. 9. 2024, č. j. OAM-09053-15/PP-2024, předvolal žalobkyni k výsledku. Předvoláním ze dne 27. 9. 2024, č. j. OAM-09053-16/PP-2024, byl ke svědecké výpovědi předvolán partner žalobkyně. Usnesením ze dne 31. 10. 2024, č. j. OAM-09053-22/PP-2024, byl žalobkyni ustanoven tlumočník. Následně dne 31. 10. 2024 byl proveden výslech žalobkyně a svědecká výpověď jejího partnera. Dne 1. 11. 2024, č. j. OAM-09053-25/PP-2024, žalovaný sdělil žalobkyni, že jí byla přiznána fikce pobytu. Podáním ze dne 5. 11. 2024, č. j. OAM-09053-27/PP-2024, byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti nahlédnout do spisového materiálu, což žalobkyně učinila dne 13. 11. 2024. Podáním ze dne 13. 11. 2024 žalobkyně rovněž doplnila svoji žádost o aktuální pojistnou smlouvu o komplexním zdravotním pojištění cizinců. Dne 19. 11. 2024, č. j. OAM-09053-32/PP-2024, žalovaný vydal předkládací zprávu, kterou navrhl vydat povolení k přechodnému pobytu žalobkyně.

17. Soud nesouhlasí s tvrzením žalovaného, podle kterého bylo ve věci rozhodnuto. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, se vydáním rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území (zaměstnanecká karta) rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu. Vydáním rozhodnutí o žádosti o takový dlouhodobý pobyt však nelze rozumět vydání předkládací zprávy ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu.
18. Uvedený rozsudek lze plně vztáhnout rovněž na řízení o povolení k přechodnému pobytu. I zde totiž řízení končí teprve rozhodnutím o povolení k přechodnému pobytu, respektive vydáním pobytové karty či průkazu o povolení k pobytu, zamítnutím žádosti, případně zastavením řízení. Zákon č. 326/1999 Sb. v žádném ustanovení nestanoví, že by formou rozhodnutí bylo též vyhotovení předkládací zprávy. Naopak § 169t odst. 7 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. výslovně stanoví, že v případě vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu podle § 87b odst. 4. Tomu ostatně odpovídá také znění předkládací zprávy, neboť zpráva pouze navrhuje vydání povolení k přechodnému pobytu. Soud tedy uzavírá, že vyhotovení předkládací zprávy nepředstavuje vydání rozhodnutí.
19. S ohledem na skutečnost, že ze správního spisu předloženého žalovaným nikterak nevyplývá, že by žalovaný doposud o žádosti žalobkyně rozhodl, což ostatně žalovaný potvrdil i ve vyjádření ze dne 11. 2. 2025, a to přestože lhůta uložená mu opatřením proti nečinnosti ze dne 25. 9. 2024, č. j. MV-131641-3/SO-2024, uplynula již před více než dvěma měsíci, nelze než dospět k závěru, že žalovaný je ve věci předmětné žádosti žalobkyně nečinný. Za této situace soudu nezbylo než žalovanému přikázat, aby o žádosti žalobkyně rozhodl, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedenou lhůtu považuje soud za přiměřenou, neboť žalovaný již několikanásobně překročil lhůtu k vydání rozhodnutí, kterou mu stanoví zákon č. 326/1999 Sb.
20. Pro úplnost lze dodat, že na výše uvedeném nic nemění ani okolnost, že dle § 169t odst. 8 a 9 zákona č. 326/1999 Sb. neběží lhůta pro vydání rozhodnutí od vyhotovení předkládací zprávy do doby převzetí průkazu o povolení k pobytu. Lhůta k vydání rozhodnutí již žalovanému uběhla, přičemž dle již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24 „[l]hůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně již nemůže stavět (srov. obdobně závěr vyslovený v rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS).“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

21. Soud se dále zabýval otázkou, zda ke dni podání žaloby byly splněny podmínky řízení, tedy zejména zda žalobkyně mohla nečinnostní žalobu podat před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí stanovené Komisí. Ostatně žalobkyně v podané žalobě sama upozornila, že žalobu podala před uplynutím lhůty stanovené Komisí, neboť tuto lhůtu považovala za nepřiměřenou.
22. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54), jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. Soud má v projednávaném případě za to, že lhůta stanovená opatřením Komise ze dne 25. 9. 2024, č. j. MV-131641-3/SO-2024, je nepřiměřená. Tato lhůta odpovídá zákonem stanovené lhůtě pro vydání rozhodnutí, přičemž Komise nikterak nezohlednila, že pro vydání opatření proti nečinnosti využila takřka celou zákonnou lhůtu (30 dnů podle § 80 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu). Komise pak lhůtu k vydání rozhodnutí v předmětném opatření nikterak nezdůvodnila. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“. Soud doplňuje, že v projednávaném případě neshledal existenci výjimečných okolností, pro které bylo na místě, aby Komise stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí v zákonné délce.
23. Na základě shora uvedeného má soud za to, že se žalobkyni nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany a podmínky soudního řízení byly splněny již v době podání žaloby.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci rozsudku. Tato lhůta není delší, než jakou stanoví § 169t odst. 6 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. Zároveň tuto lhůtu soud považuje s ohledem na dosavadní délku správního řízení a zjištěný stav předmětného řízení za přiměřenou.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Dále náklady žalobkyně představují náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2024 (viz přechodné ustanovení čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.), ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve znění do 31. 12. 2024, ve výši 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba a replika), dále odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 téže vyhlášky, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 450 Kč za jeden úkon právní služby (účast na jednání). Celkem náklady řízení činí 17 270 Kč. Pro úplnost soud uvádí, že nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za písemné podání ze dne 12. 2. 2025, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

toto podání nepřineslo pro věc žádné nové skutečnosti. Nejedná se tak o důvodně vynaložené náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. února 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.